

skal nu tillade mig at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Lovforslagets Enkeltheder. Der er, som det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) bemærkede, foretaget nogle Forandringer i det andet Thing, som jeg ogsaa for min Del maa sige, at jeg finder meget heldige. Navnlig er § 2 undergaaet en væsentlig Forandring, idet Posterne a og c ere gaaede ud, i hvilke det hed, at paatrængende Sager og Sager, som kunne forfølges efter Reglerne i Forordningen af 25de Januar 1828, skulle kunne gaa Forligskommissionen forbi. Jeg er meget glad ved, at man i det andet Thing har vedtaget, at de ikke bør gaa Forligskommissionen forbi. Da man i Udpantningsloven af 1873 er gaaet ud fra, at det, at der ved den blev givet Ret til Eksekution, var en stor Nødvendighed for Skylbneren, er det slet ikke i Overensstemmelse med Tanken i denne Lov, naar det her hed, at disse Sager skulle gaa Forligskommissionen forbi. Jeg er ikke saa ganske enig med det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgfreds, naar han tror, at Kontra- og Kontinuationsfølgemaal bør gaa Forligskommissionen forbi. Jeg tror, at det vilde være meget heldigt, om der i Kontrasager skete Forligsprøve; thi saalænge Kontrasøgsmaal ikke er anlagt, er det ikke afgjort, at dens Raastande, som vil anlægge Kontrasøgsmaal, ville blive tillagte den fornødne Bægt, saaledes som de vilde blive det, dersom der allerede forelaa Stævning. Er man enig om, at det er godt, at en Sag bliver afgjort ved Forlig, maa man ogsaa være enig om, at det ingen Skade vilde være til, om Sagen to Gange bliver Gjenstand for Forlig, og naar Sagen bliver Gjenstand for Forlig i Kontrasøgsmaalet, vil det, som allerede en Gang har været Gjenstand for Forlig, ogsaa komme i Betragtning under denne Forligshandling; maaske dette kunde virke til, at der opnaas Forlig, hvad vi jo anse for det Bedste. — Med Hensyn til § 3 er der ganske vist Meget, som taler for, hvad det ærede Medlem for Densø Amts 1ste Valgfreds (Det. Hansen) gjorde gjældende, nemlig, at det er nødvendigt at have Ret til at udtage Stævning tilligemed Forligstævningen, for at Vedkommende ikke skal blive borte, naar man ved Forligstævningen har givet ham et Slags Barfel om at sjerne sig, men der er dog ogsaa Noget, der taler for, at det ikke bør ske; thi der kan derved paaføres den, som bliver sagsøgt, og som ofte kommer til at bøde sig, en forøget Udgift. Dersom man tænker sig, at han gaar ind paa Forlig og boder sig ved Forliget, vil han nemlig, naar der er udtaget Stævning, i Reglen komme til at betale denne Udgift med. Runde der træffes en Omvæltning, eller kunde der ved en Ændring føies Noget til Paragrafen, hvorved begge Interesser kunde ske Fyldest, vilde det vistnok være heldigst. — Med Hensyn til § 5, hvori der handles om Sagens

om Forligskommissionen var berettiget til at udsætte en Sag; thi man er jo dog i Grunden vis paa, at den ikke gjør det, undtagen der er virkelig Sandsynlighed for, at Sagen kan blive forligt. Den paatager sig jo dog ikke gjerne en fornyet Overveielse og Behandling af Sagen, undtagen den har en levende Interesse for, at den ikke skal gaa videre, men helst bør forliges, og naar den har det, tror jeg ogsaa, at man bør indrømme den denne Ret til at udsætte Sagen. Jeg kunde altsaa ønske, at Forligskommissionen fik en saadan Ret. — Derimod maa jeg være en afgjort Modstander af, at Sagsførerne eller deres Kontorbetjente, som foreslaaet i § 6, faae Ret til at møde som Fuldmægtige ved Forligsmæglingen. Jeg ser vel, at der kan være Meget, der taler for den Betragtning, som det ærede Medlem for Præsto Amts 3 Valgfreds (Leth) gjorde gjældende, at det ofte er vanskeligt for Sagsøgeren selv at bedømme, hvad der tjener hans Interesse bedst, om han skal modtage det Forlig, der bliver ham tilbudt eller ei, og at han i mange Tilfælde maatte ønske at have en kyndig Mand ved sin Side; men hvis dette Forhold bliver givet fuldstændig frit, saaledes at Enhver har Lov til at lade møde ved Sagsfører eller at tage en Sagsfører med, gjøres det til en Nødvendighed for Modparten ogsaa at møde med Sagsfører; thi ellers er det en Selsølg, at Modparten kommer i samme og i en meget større Række overfor Sagsførere end den, Parterne vilde staa i ligeoverfor hinanden, naar de mødte personlig uden Sagsførere. Dersom man altsaa tænker sig, at de begge komme med Sagsfører, er jeg bange for, at baade selve Forligskommissionen, som bestaar af Lægmand, og selve Parterne svinde ind til Intet; det bliver kun Sagsførerne, der hver paa sin Side procedere Sagen i Forligskommissionen, men det tror jeg ikke vil være heldigt. Man vil indse, at en Mand, som tror at kunne sfaane sig for den Udgift at møde i Forligskommissionen med Sagsfører, vil, naar hans Modpart møder med Sagsfører, let komme i en vanskelig Stilling ligeoverfor en saadan juridisk kyndig Mand, der i Reglen har let ved at føie sine Ord, som let ser alle de Enkeltheder, der bør benyttes, der kunne tjene til hans Klient's Lær, og som han fortaar at benytte. Modparten vil da neppe vide, hvad han skal gjøre i sin egen Sag, om han tør modtage det Tilbud, der bliver gjort ham, eller hvorledes han skal stille sig. Jeg er ogsaa bange for, at naar en saadan Mand har Lov til at møde i Forligskommissionen, ville de Lægmand, som sidde i denne, ikke faae den fornødne Indflydelse paa Parterne, som er tiltænkt dem ved Forligsinstitutionen. Jeg vilde derfor finde det meget uheldigt, om der blev givet Sagsførerne denne Ret til at møde som Fuldmægtige; men jeg maa finde det meget nødvendigt, at Pligten til at give personligt Møde bliver stærket og det betydelig; thi det er en Kjendsgjerning, at denne Pligt til at give personligt Møde paa